Rok VIII Poznań, 1 października 1950 Nr 19

Wychodzi 2 razy w miesiącu

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Poznań, ul. Młyńska 5

KONTO P. K. O. nr V-945/113
NR TELEFONU 518-55

PRENUMERATA:
rocznie . . . . zł 480
kwartalnie . . . . . zł 120
pojedynczy numer . zł 25

OGŁOSZENIA:
drobne: 1 słowo . . zł 10
napis: 1 słowo . . zł 20
reklamy 1 cm² . . zł 40

Publiczna gospodarka lokalami

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 36/50 poz. 343 pojawiło się następujące obwieszczenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 16 sierpnia 1950 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 20 lipca 1950 roku zmieniającej dekret o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 337) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 194 6r. Nr 4, poz. 27) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych powołaną ustawą i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów i ustępów.

Podany w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r o publicznej gospodarce lokalami w brzmieniu obowiązującym od dnia 26 sierpnia 1950 r. nie obejmuje przepisów art. 2, 3, 4 i 5 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 337) których brzmienie jest następujące:

„Art. 2. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc wydane dla władz, urzędów i instytucji wymienionych w art. 29 ust. 1 pkt. 1) dekretu o publicznej gospodarce lokalami przydziały lokali mieszkalnych, mieszczących się poza obrębem budynków wymienionych w art. 8 ust. 1 tego dekretu.

2. Władza kwaterunkowa przydzieli te lokale osobom je zajmującym.

3. Przepisy ustępów poprzedzających nie dotyczą lokali odbudowanych lub wybudowanych przez władze, urzędy i instytucje, wymienione w art. 29 ust. 1 pkt. 1), oraz lokali wymienionych w art. 3 i 3a dekretu o publicznej gospodarce lokalami.

Art. 3. W ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wojewódzkie komisje lokalowe mogą uchylić przydziały budynków mieszkalnych dokonane na rzecz władz ,urzędów i instytucji wymienionych w art.29 ust. 1 pkt. 1) dekretu o publicznej gospodarce lokalami, jeżeli wymagają tego względy celowości gospodarczej.

Art. 4. 1. W miastach i osiedlach, objętych publiczną gospodarką lokalami ,miejskie (gminne) komisje lokalowe ulegają rozwiązaniu z chwilą ukonstytuowania się odwoławczych komisji lokalowych, przewidzianych w art. 26 dekretu o publicznej gospodarce lokalami, przekazując im równocześnie akta spraw nie ukończonych prawomocnie.

2. Do czasu ukonstytuowania się odwoławczych komisji lokalowych dotychczasowe komisje lokalowe rozpatrują odwołania od decyzji władz kwaterunkowych, wydanych zarówno przed jak i po wejściu w życie niniejszej ustawy.

3. Wsprawach nie rozpatrzonych w drodze nadzoru w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy postępowanie przed prezydiami wojewódzkich rad narodowych i prezydiami rad narodowych m. st. Waszrawy i m. Łodzi ulega umorzeniu z mocy samego prawa. Orzeczenia komisji lokalowych, zapadłe w tych sprawach, nie podlegają zaskarżeniu.

Art. 5. 1. W miastach i osiedlach, objętych publiczną kontrolą najmu, miejskie (gminne) komisje lokalowe ulegają rozwiązaniu z mocy samego prawa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe władze kwaterunkowe przekażą akta nieukończonych prawomocnie spraw:
1) w miastach nie wydzielonych i gminach wiejskich — prezydiom powiatowych rad narodowych,
2) a w miastach wydzielonych — prezydiom wojewódzkich rad narodowych

do rozpatrzenia tych spraw w trybie nadzoru przy zastosowaniu dotychczas obowiązujących przepisów o publicznej kontroli najmu".

Powołane w art. 2 ust. 1 i 3, w art. 3 oraz w art. ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. art. 3a, 8 ust. 1, 26 i 29 ust. 1 pkt. 1) stanowią w jednolitym tekście odpowiednio: art. 4, 9 ust. 1, 23 ust. 1 i 27 ust. 1 pkt. 1).

DEKRET

z dnia 21 grudnia 1945 r.

o publicznej gospodarce lokalami.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. W celu racjonalnego wykorzystania uszczuplonego wskutek wojny zapasu lokali oraz planowego uregulowania publicznych potrzeb lokalowych wprowadza się w okresie czasu, dopóki odbudowa zniszczonych miast i osiedli nie zapewni dostatecznej ilości pomieszczeń dla instytucyj publicznych oraz nie zaspokoi potrzeb mieszkańców tych miast i osiedli, publiczną gospodarkę lokalami mieszkalnymi i użytkowymi na zasadach przepisów dekretu niniejszego.

Art. 2. 1. Publiczną gospodarkę lokalami stosuje się w m. st. Warszawie oraz w miastach: Łodzi, Gdańsku, Lublinie, Krakowie, Katowicach i Poznaniu.

2. Rada ministrów może na wniosek wojewódzkiej rady narodowej wprowadzić w drodze rozporządzenia w całości lub w części publiczną gospodarkę lokalami w innych miastach i gminach.

3. Wprowadzając gospodarkę publiczną lokalami w osiedlach podmiejskich, Rada Ministrów może podporządkować tę gospodarkę władzom kwaterunkowym miasta zainteresowanego.

Art. 3 1. Przepisom niniejszego dekretu nie podlegają:
1) lokale wyłączone spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zsiszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. z 1947 roku Nr 37, poz. 181 i z 1948 r. Nr 50, poz. 389) oraz ustawy

z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa (Dz. U. R. P. Nr 52 poz. 270 i Nr 73, poz. 467);
2) lokale w budynkach kolejowych położonych w pasie wywłaszczenia oraz w budynkach położonych w obrębie portów i lotnisk;
3) lokale w budynkach, położonych w obrębie państwowych zakładów i przedsiębiorstw wytwórczych, przetwórczych, handlowych i usługowych, do których dostęp prowadzi przez teren zakładu czy przedsiębiorstwa;
4) lokale reprezentacyjne;
5) lokale dziennie wynajmowane w hotelach, gospodach i pensjonatach;
6) lokale zajmowane przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i osoby, korzystające z prawa zakrajowości oraz urzędy konsularne na warunkach, które ustali Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych;
7) świątynie i domy modlitw wszystkich uznanych w Państwie wyznań religijnych.

2. Przepis ust. 1 pkt. 1) nie dotyczy lokali odbudowanych lub wybudowanych z funduszów państwowych, instytucyj prawa publicznego lub przedsiębiorstw państwowych.

3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wyłączyć spod publicznej gospodarki lokalami w całości lub w części inne kategorie budynków lub lokali oraz unormować dla nich warunki i tryb przydziału i opróżniania lokali, jak również ustalić normy zaludnienia.

Art. 4. 1. Przepisom niniejszego dekretu nie podlegają również budynki, znajdujące się w użytkowaniu lub pod zarządem władz wojskowych lub władz bezpieczeństwa publicznego, jak również lokale, zajmowane przez władze wojskowe lub bezpieczeństwa publicznego albo przez żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszów w służbie bezpieczeństwa. Lokale takie zostają oddane pod zarząd Ministra Obronu Narodowej względnie Ministra Bezpieczeństwa Publicznego.

2. Do budynków i lokali, znajdujących się pod zarządem lub w użytkowaniu władz wojskowych, stosuje się przepisy ustawy o zakwaterowaniu wojska, dotyczące kwater stałych. Przepisy te stosuje się też odpowiednio do budynków i lokali, pozostających pod zarządem lub w użytkowaniu władz bezpieczeństwa publicznego.

3. Ministrowie: Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego zwolnią spod swego zarządu lokale wymienione w ust. 1, jeżeli staną się one zbędne dla potrzeb wojska względnie dla służby bezpieczeństwa publicznego. Do lokali zwolnionych stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy.

4. Przepisów niniejszego artykułu nie stosuje się do lokali wyłączonych w myśl obowiązujących przepisów spod publicznej gospodarki lokalami.

Rozdział II.

Publiczna gospodarka lokalami mieszkalnymi i użytkowymi.

Art. 5. 1. W miastach i osiedlach, objętych publiczną gospodarką lokalami, lokale mieszkalne lub ich części oraz lokale użytkowe można zajmować, poza wyjątkami, wynikającymi z przepisów dekretu niniejszego, tylko na podstawie przydziału, wydanego przez właściwą władzę kwaterunkową.

2. Części lokali użytkowych mogą być zajmowane w drodze podnajmu przez osoby, posiadające prawo uzyskania przydziału. Podnajem wymaga potwierdzenia władzy kwaterunkowej.

3. Osoby, zajmujące na podstawie tytułu prawnego lokale lub ich części w dniu wprowadzenia w danej miejscowości publicznej gospodarki lokalami, mogą zajmować je nadal bez przydziału, wydanego przez władze kwaterunkowe, jeśli w myśl przepisów dekretu niniejszego służy im prawo uzyskania takiego przydziału.

Art. 6. 1. Prawo uzyskania przydziału pomieszczenia mieszkalnego mają:
1) osoby, których zawód, wykonywana praca lub zajmowane stanowisko wymaga zamieszkania w mieście (osiedlu), a w szczególności:
   a) posłowie na Sejm,
   b) osoby zatrudnione we władzach, urzędach i instytucjach wymienionych w art. 27 ust. 1 pkt. 1),
   c) osoby, których główną podstawą utrzymania jest stosunek pracy,
   d) członkowie rad narodowych lub ich organów wykonawczych,
   e) wojskowi i funkcjonariusze służby bezpieczeństwa za zgodą właściwej władzy przełożonej,
   f) duchowni wyznań uznanych przez Państwo,
   g) osoby, których główną podstawą utrzymania jest zawodowa twórczość albo działalność naukowa, oświatowa, artystyczna, literacka lub publicystyczna,
   h) osoby wykonujące wolny zawód,
   i) osoby prowadzące zakłady przemysłowe, handlowe i rzemieślnicze oraz uczniowie przemysłowi i terminatorzy,
   j) osoby prowadzące gospodarstwo rolne lub warzywniczo-ogrodnicze,
2) osoby pobierające naukę w szkołach wyższych, średnich i zawodowych;
3) inwalidzi wojenni i wojskowi oraz inne osoby, pobierające zaopatrzenie lub rentę z zakładów ubezpieczeń społecznych lub innych funduszów publicznych.

2. Prawo uzyskania przydziału przysługuje osobom, wymienionym w ust. 1 pkt. 1) i 2) również i wówczas, gdy są zatrudnione lub pobierają naukę poza obrębem miasta (osiedla) i dojeżdżają stale do pracy lub do zakładu naukowego.

3. Miejska (gminna) rada narodowa może przyznać prawo uzyskania przydziału mieszkania osobom, nie należącym do kategorii wymienionych w ustępach poprzedzających.

Art. 7. 1. Miejskie (gmnine) rady narodowe ustalą na zasadach, określonych przez Ministra Gospodarki Komunalnej w porozumeiniu z Ministrem Zdrowia i Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, normy zaludnienia mieszkań.

2. Miejskie (gminne) rady narodowe mogą również wydać na zasadach, określonych przez Ministra Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, przepisy normujące powierzchnię lokali dla biur, zakładów i innych lokali użytkowych, nie będących w użytkowaniu władz, urzędów i instytucyj wymienionych w art. 27 ust. 1 pkt 1).

3. Przy ustalaniu powierzchni zajmowanego lub przydzielonego pomieszczenia mieszkalnego władza kwaterunkowa uwzględni następujące osoby:
   a) współmałżonka,
   b) krewnych wstępnych osoby uprawnionej i jej współmałżonka oraz zstępnych do lat osiemnastu — o ile pobireają naukę w szkołach, a nie ukończyli lat dwudziestu czterech,
   c) innych krewnych osoby uprawnionej i jej współmałżonka, o ile pozostają z nią we wspólnym gospodarstwie domowym i są na jej utrzymaniu ze względu na niezdolność do pracy lub przekroczony sześćdziesiąty rok życia,
   d) w uzasadninoych przypadkach osoby zatrudnione w gospodarstwie domowym.

Art. 8. 1. Przepisy, ustalające normę zaludnienia mieszkań, uzyskują moc obowiązującą po upływie trzydziestu dni od daty podania ich do publicznej wiadomości. W tym terminie do części lokalu zaludnionej poniżej normy najemca ma prawo wprowadzić jako współnajemców osoby według własnego wyboru, spośród mających prawo do uzyskania przydziału pomieszczenia mieszkalnego.

2. Normy zaludnienia nie stosuje się do mieszkań służbowych, do pomieszczeń mieszkalnych jednoizbowych oraz do zajmowanych przynajmniej przez dwie osoby samodzielnych mieszkań dwuizbowych.

3. W razie stwierdzenia przeludnienia mieszkania, władza kwaterunkowa obowiązana jest, w miarę możności, dać do dyspozycji zainteresowanego inne większe mieszkanie lub przekwaterować współnajemców.

4. Gdy najemca pomieszczenia wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko obowiązującemu porządkowi domowemu albo gdy przez nieprzyzwoite zachowanie się wywołuje zgorszenie u innych mieszkańców lub sąsiadów, współnajmecom służy prawo wystąpienia do sądu o rozwiązanie umowy najmu z takim najemcą.

5. Część lokalu użytkowego, przekraczająca normy powierzchni ustalone według art. 7 ust. 1, może być przez władzę kwaterunkową wyjęta z użytkowania danej osoby lub instytucji z uwzględnieniem jednakże niezbędnych warunków dla prawidłowego przbeiegu pracy w lokalu użytkowym.

Art. 9. 1. W budynkach, pozostających pod zarządem i w użytkowaniu władz, urzędów i instytucji wymienionych w art. 27 ust. 1 pkt 1) i przeznaczonych w całości na ich własne potrzeby lub na mieszkania dla ich pracowników,

instytucja administrująca budynkiem decyduje o przydziale lokalu, zawiadamiając o nim władze kwaterunkową.

2. O ile przydział lokalu mieszkalnego nie nastąpi w ciągu 30 dni od daty zezwolenia przez władzę budowlaną na jego użytkowanie, bądź od daty jego opróżnienia, władza kwaterunkowa może po uzyskaniu zezwolenia wojewódzkiej komisji lokalowej lokal przydzielić we własnym zakresie działania

3. W budynkach administrownaych przez Zakład Osiedli Robotniczych, jak również w budynkach, położonych w obrębie nie wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 3) zakładów i przedsiębiorstw wytwórczych, przetwórczych, handlowych i usługowych, a przeznacznoych wyłącznie dla osób w nich zatrudnionych, gospodarkę lokalami wykonują władze zarządzające tymi zakładami i przedsiębiorstwami, o ile objęte są przepisem art. 27 ust. 1 pkt 1). Wojewódzka komisja lokalowa ma prawo kontroli gospodarki lokalami w takich budynkach, w szczególności wykorzystania powierzchni lokali mieszkalnych zgodnie z ustaloną dla danego miasta (osiedla) normą zaludnienia. Wojewódzka komisja lokalowa może przekazywać swe uprawnienia władzy kwaterunkowej.

4. Dla poszczególnych kategorii budynków (ust. 1—3) Rada Ministrów może wydać przepisy ustalające odmiennie normę zaludnienia oraz dotyczące kontroli należytego jej stosowania.

Art. 10. 1. Władza budowlana może na wniosek władzy kwaterunkowej zarządzić przerobienie samodzielnego mieszkania ponad trzyizbowego na dwa lub więcej samodzielnych mieszkań, a jeśli tego właściciel nieruchomości nie dopełni w oznaczonym terminie — wykonać tę przeróbkę na jego rachunek i w przypadku nieściągalności sumą wyłożonych kosztów obciążyć hipotecznie daną nieruchomość.

2. Prawomocne orzeczenie władzy budowlanej wydane na podstawie ust. 1 jest tytułem do dokonania wpisu w księdze wieczystej.

Art. 11. 1 Wszelkie umowy o najem i podnajem lokali, zawarte wbrew przepisom niniejszego dekretu, są zabronione i nieważne.

2. Z chwilą objęcia lokalu na podstawie udzielonego przydziału na podstawie art. 8 ust. 1 zawiązuje się z mocy samego prawa pomiędzy właścicielem nieruchomości a osobą, która lokal objęła, stosunek najmu.

Art. 12. O zamierzonym zwolnieniu lokalu mieszkalnego lub jego części, albo lokalu użytkowego, osoba, która lokal zwalnia, obowiązana jest zawiadomić władzę kwaterunkową przynajmniej na 3 dni przed zwolnieniem lokalu. Właściciel lub zarządca nieruchomości obowiązany jest zawiadmoić władzę kwateruhkową o zwolnieniu lokalu w terminie trzech dni po zwolnieniu, prowadzący meldunki zaś w terminie trzech dni po wymeldowaniu lokatora.

Art. 13. 1. Zabronione i nieważne są umowy o odstępne w jakiejkolwiek postaci na rzecz ustępującego najemcy (podnajemcy) lub właściciela nieruchmoości, bądź na rzecz innej osoby, jak również o wynagrodzenie za pośrednictwo przy najmie i wyszukaniu lokalu lub o świadczenia, nie pozostające w bezpośrednim związku z najmem (podnajmem).

2. Zmiana przeznaczenia (charakteru użytkowania) lokalu może nastąpić jedynie w przypadkach uzasadnionych nieodzownymi potrzebami publicznymi za każdorazowym zezwoleniem wojewódzkiej komisji lokalowej.

3. Zakaz, przewidziany w ust. 2, nie odnosi się do przypadków, gdy część lokalu niezbędna jest do wykonywania zawodu w mieście (osiedlu) przez uprawnione do tego osoby.

Art. 14. W razie utraty prawa do przydziału lokalu (art. 6) przydział lokalu powinien być cofnięty i opróżnienie lokalu powinno nastąpić w ciągu trzydziestu dni od daty doręczenia dceyzji władzy kwaterunkowej o cofnięciu przydziału.

2. Jeżeli jednak utrata prawa do przydzaiłu lokalu nastąpiła na skutek przeniesienia służbowgeo do innej miejscowości, termin trzydziestodniowy liczy się od dnia uzyskania przez pracownika odpowiedniego lokalu w nowym miejscu pracy.

Art. 15. Przy przydzielaniu lokali użytkowych pierwszeństwo do uzyskania lokalu służy przedsiębiorstwom państwowym lub będącym pod zarządem państwowym, przedsiębiorstwom o charakterze społecznym lub działającym w interesie publicznym, a spośród innych — należącym do osób, posiadających odpowiednie kwalifikacje zawodowe.

Art. 16. 1. Osoby, które zajmują lokal mieszkalny lub użytkowy na podstawie tytułu prawnego i posiadają prawo do uzyskania przydziału lokalu w mieście (osiedlu), mogą być usunięte z lokalu tylko w przypadku, jeżeli lokal ten jest niezbędnie potrzebny władzy, urzędowi lub instytucji wymienionym w art. 27 ust. 1 pkt. 1).

2. Usunięcie z lokalu może nastąpić po uprzednim dostarczeniu innego lokalu zastępczego w obrębie tej samej miejscowości, odpowiadającego normom zaludnienia bądź powierzchni i nadającego się do zajęcia ze względu na stan techniczny.

3. Osoby usunięte z lokalu mają prawo do otrzymania zwrotu rzeczywistych kosztów przeprowadzki. Koszty te ponosi władza, urząd lub instytucja, na której korzyść dokonano usunięcia z lokalu. Decyzja władzy kwaterunkowej w przedmiocie zwrotu kosztów przeprowadzki określi ich wysokość i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Art. 17. 1. W wyjątkowych przypadkach Minister Gospodarki Komunalnej na zlecenie Prezydium Rządu, udzielone ze względu na ważny interes publiczny, morze zarządzić opróżnienie lokalu (mieszkalnego, użytkowego) bez obowiązku dostarczenia lokalu zastępczego. Decyzje powyższe wykonują terenowe organy władzy przy zastosowaniu przepisów art. 34.

2. Zarządzenie w sprawie opróżnienia lokalu, zajmowanego przez osoby wymienione w art. 6 ust. 1 lit. d), Minister Gospodarki Komunalnej może wydać tylko za zgodą Rady Państwa, w sprawie zaś opróżnienia lokalu zajmowanego przez osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. b) lub lokalu użytkowego — w porozumieniu z właściwym ministrem.

3. Przepisów artykułu niniejszego nie stosuje się do lokali i budynków administrowanych przez władze, urzędy, zakłady, przedsiębiorstwa i instytucje, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 1), na potrzeby własne i pracowników oraz do osób, wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. a) i e).

Rozdział III.

Zaspokojenie publicznych potrzeb lokalowych w miejscowościach nie objętych publiczną gospodarką lokalami.

Art. 18. 1. W miastach i osiedlach, w których nie została wprowadzona publiczna gospodarka lokalami, prezydium miejskiej (gminnej) rady narodowej może:

1) przydzielać na podstawie zezwolenia wojewódzkiej komisji lokalowej wolne lokale na potrzeby własne władz, urzędów i instytucyj, wymienionych w art. 27 ust. 1 pkt 1;
2) nakazać na podstawie każdorazowego prawomocnego zezwolenia wojewódzkiej komisji lokalowej usunięcia osób z lokali lub ich części potrzebnych dla władz, urzędów i instytucyj, wymienionych w art. 27 ust. 1 pkt 1), bądź na mieszkania pracowników, kierowanych przez właściwe władze do urzędów tych i instytucji na podstawie przepisów prawnych, nakładających obowiązek pracy.

2. Przepis art. 11 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Od decyzji wojewódzkiej komisji lokalowej, wydanych na podstawie art. 18 ust. 1 przysługuje odwołanie do Państwowej Komisji Lokalowej.

Art. 19. Przepisom art. 18 nie podlegają:

1) lokale w budynkach administrowanych przez władze, urzędy i instytucje wymienione w art. 28 ust. 1 pkt 1),
2) lokale służbowe.

Art. 20. Osoby, które zajmują w mieście lub osiedlu, nie objętym publiczną gospodarką lokalami, lokal mieszkalny lub użytkowy, mogą być z niego usunięte na podstawie przepisu art 18 ust. 1 pkt 1) na warunkach przewidzianych w art. 16 z tym, że wojewódzka komisja lokalowa określi powierzchnię lokalu zastępczego i wyda decyzję w przedmiocie zwrotu kosztów przeprowadzki.

Rozdział IV.

Władze kwaterunkowe, komisje lokalowe i nadzór państwowy.

Art. 21. W miastach i osiedlach, objętych publiczną gospodarką lokalami, władzą kwaterunkową jest prezydium miejskiej (gminnej) rady narodowej.

Art. 22. 1. Do kompetencji władzy kwaterunkowej w zakresie wykonywania przepisów niniejszego dekretu należy:

1) przydzielanie władzom, urzędom i instytucjom wymienionym w art. 27 ust. 1 pkt 1) budynków i lokali na potrzeby własne oraz budynków na mieszkania dla ich pracowników,
2) przydzielanie lokali mieszkalnych w całości lub w części osobom wymienionym w art. 6,
3) przydzielanie lokali użytkowych,
4) potwierdzenie umów najmu lokali użytkowych,
5) nakazanie usunięcia z lokalu osób lub instytucji, zajmujących lokal bez tytułu prawnego,
6) nakazanie usunięcia osób lub instytucji na podstawie art. 16,
7 udzielanie zezwoleń na zamianę lokali, o ile zamiana ta nie narusza praw innych osób,
8) dokonywanie z urzędu lub na wniosek zainteresowanych stron albo ich organów nadrzędnych zmian w istniejącym stanie posiadania lokali i budynków, zajmowanych przez jednostki organizacyjne, wymienione w art. 27 ust. 1 pkt 1) za każdorazowym zezwoleniem wojewódzkiej komisji lokalowej.

2. Sprawy, wymienione w ust. 1 pkt 8), należą do wyłącznej właściwości władzy kwaterunkowej i nie mogą być rozstrzygane przez inne władze i organy (sądy, komisje arbitrażowe).

3. Uprawnienia, wymienione w ust. 1 pkt 8), przysługują władzy kwaterunkowej również w stosunku do lokali i budynków w miejscowościach nie objętych publiczną gospodarką lokalami.

Art. 23. 1. Odwołania od decyzji władzy kwaterunkowej w sprawach, nie należących do zakresu działania wojewódzkich komisji lokalowych, rozstrzygają odwoławcze komisje lokalowe czynne przy:
1) prezydiach powiatowych rad narodowych — dla miast niewydzielonych z powiatu oraz gmin,
2) prezydiach wojewódzkich rad narodowych — dla miast stanowiących powiaty miejskie,
3) prezydiach miejskich rad narodowych — dla m. t. Warszawy i m. Łodzi.

2. Prezydia właściwych rad narodowych powołują komisje, określone w ust. 1.

3. Minister Gospodarki Komunalnej ustali wewnętrzną organizację i tryb postępowania odwoławczych komisji lokalowych.

Art. 24. Ogólny nadzór nad działalnością odwoławczych komisji lokalowych i władz kwaterunkowych sprawuje Minister Gospodarki Komunalnej.

Art. 25. 1. Miejska (gminna) rada narodowa może powołać do życia domowe (kolonijne) organa, których celem będzie dopilnowanie, ażeby przepisy, dotyczące publicznej gospodarki lokalami, były należycie wykonywane przez mieszkańców poszczególnych nieruchomości, jak również przez zarządców domów i osoby prowadzące meldunki. Sposób powołania i zakres kompetencji tych organów określą przepisy, wydane przez właściwe rady narodowe.

2. Dla celów wymienionych w ustępie poprzedzającym można się również oprzeć na organach spółdzielni mieszkaniowych.

Art. 26. 1. Dla wszystkich województw oraz dla m. st. Warszawy i m. Łodzi powołuje się wojewódzkie komisje lokalowe.

2. Wojewódzka komisja lokalowa obejmuje okręg województwa.

3. Skład, sposób powoływania, wewnętrzną organizację oraz tryb postępowania wojewódzkich komisji lokalowych ustali Prezes Rady Ministrów.

(Dokończenie nastąpi)

Czy okres okupacji wliczony będzie do wymiaru emerytury?

Na licznych zebraniach i zjazdach emerytów poruszana bywa nieustannie kwestia wypłaty emerytur za czas okupacji, podczas której wypłata emerytur na ziemiach zachodnich była w zupełności zawieszona, zaś w G. G. wypłacana zaledwie w połowie uposażeń ustawowo przysługujących.

Na wnoszone w tej sprawie memoriały Władze Naczelne odpowiedziały, że kwestia ta będzie mogła być brana pod uwagę, kiedy zapadnie postanowienie o zaliczeniu do wymiaru emerytury okresu przymusowej bezczynności pracowników czynnych. — Wiadomym jest powszechnie, że z chwilą wkroczenia wojsk niemieckich w r. 1939 w granice państwa polskiego, część funkcjonariuszów państwowych pozostała na swych stanowiskach, część musiała szukać pracy w przemyśle, handlu, spółdzielczości i t. p. Rozporządzeniem z dnia 6 grudnia 1939 zarządziły władze okupacyjne potrącenia z uposażeń wszystkich byłych pracowników państwowych i samorządowych zatrudnionych w służbie publicznej w gener. guberni składek za ubezpieczenia chorobowe i na wypadek braku pracy, jednak nie na wypadek starości wzgl. niezdolności do pracy.

Dekret z dnia 14 maja 1946 (Dz. U. R. P. Nr 22/46, poz. 139) o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych w art. 3 pkt 1 postanawia, że funkcjonariuszowi państwowemu zalicza się czas jego służby do dnia 1 września 1939 r. zaś w pkt. 3, że warunki i tryb zaliczenia do czasu służby okresu od dnia 1 września 1939 r. ustali rozporządzenie Rady Ministrów (które dotychczas się nie ukazało, — jest ono jak nas informowano w opracowaniu Komisji dla Świadczeń Emerytalnych).

Funkcjonariusze państwowi zatrudnieni w czasie okupacji w przedsiębiorstwach prywatnych, ubezpieczeni byli w pełnym zakresie i nabyli prawa do świadczeń emerytalnych zgodnie z ustawodawstwem o ubezpieczeniu społecznym i z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych przy zaliczeniu okresu służby pełnionej przed wybuchem wojny.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych w art. 5 ust. 1 pkt 3 i 3 a) postanawia, że obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego nie podlegają funkcjonariusze państwowi, zawodowi wojskowi, nauczyciele nawet prowizoryczni, gdyż prowadziłoby to do nabycia prawa emerytalnego z dwóch źródeł równocześnie, wobec czego Zakład Ubezpieczeń Społecznych unieważnił ubezpieczenia emerytalne funkcjonariuszów państwowych nabyte w czasie okupacj, tak, że funkcjonariusze państwowi, którzy w czasie okupacji pracowali w sektorze prywatnym i płacili składki do Ubezpieczalni nie mają zaliczonego okresu okupacji do emerytury.

Ogólne zgromadzenie Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie powzięło w dniu 17 czerwca br. uchwałę (Nr Pr. 34/50) ustalającą następującą zasadę prawną:

„Przepis pkt. 3 ust. 1 w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych nie może być obecnie uznany za wystarczającą podstawę prawną do unieważnienia wstecz ubezpieczenia emery-

talnego pracownika faktycznie w okresie okupa- zatrudnionego i ubezpieczonego na emeryturę w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

Uchwała Trybunału Ubezpieczeń Społecznych ma znaczenie zasadnicze dla ubezpieczonych, gdyż wynika z niej, że instytucje ubezpieczeń społecznych muszą uznać za policzalny okres faktycznego ubezpieczenia emerytalnego funkcjonariusza za czas okupacji. Dotyczy ona tych funkcjonariuszów, którzy w czasie okupacji zatrudnieni byli jako pracownicy umysłowi.

Sprawa ubezpieczenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych, którzy w okresie okupacji byli zatrudnieni jako pracownicy fizyczni podlega przepisom emerytalnym ustawy o ubezpieczeniu społecznym, nie zawierającym takiego przepisu jak art. 5 ust. 1 pkt 3 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta R. P. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

Poza tym, uchwała zgromadzenia ogólnego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych spowodowała konieczność ustalenia przez Radę Ministrów warunków i trybu zaliczania do emerytury czasu służby w okresie od dnia 1 września 1939 aż do zakończenia okupacji a to ze względu na szerokie rzesze funkcjonariuszów państwowych względnie pozostałych po nich wdów, które czekają dotychczas na załatwienie tej sprawy.

Nasza Spółdzielnia O. P.

Sprawozdanie z działalności Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowej Emerytów Państwowych w Poznaniu w roku operacyjnym 1949, złożone na Walnym Zebraniu członków w dniu 24 września 1950 r.

Założona z początkiem lutego 1947, zarejestrowana w dniu 28 lutego 1947 w Sądzie Okręgowym w Poznaniu pod Nr R. S. 647 spółdzielnia nasza rozwija się pomyślnie dzięki temu, że Okręgowy Związek Emerytów i jego instytucje a mianowicie „Emeryt", Kasa Pośmiertna i wszystkie fundusze oraz wpływy ze składek lokowane są w spółdzielni.

Rozpoczynając pracę z 20 członkami i deklarowanymi udziałami w wysokości 10,000 zł oraz z kapitałem zakładowym w kwocie 500,000 zł miała spółdzielnia w pierwszym roku istnienia niedobór w kwocie 54,000 zł co jest łatwo wytłumaczalne kosztami założenia, rejestracji, nabycia ksiąg handlowych, wynagrodzenia księgowego i na skutek niemożności rozprowadzenia całego kapitału od razu, a leżąc w banku nie przynosił dochodu.

Drugi rok istnienia t. j. rok 1948 pokrył nie tylko wydatki bieżące, ale ponadto wyrównał niedobór z roku poprzedniego. Rok trzeci t. j. rok 1949 dał po pokryciu wydatków nadwyżkę zysku w kwocie okrągło 40.000 zł.

W roku 1947 udzielono pożyczek w kwocie zł 903.000.

a to:

na stworzenie warsztatów pracy	609.312 zł
na inne cele gospodarcze	293,688 zł
W tym okresie spłacono pożyczek	293.724 zł
W r. 1947 udziały członków wynosiły	80,000 zł
Fundusz zasobowy	504,300 zł

Członków było 86.

W roku 1948 stan członków podniósł się do liczby 141, udziały członków wzrosły do kwoty 209,000 zł.

Fundusz zasobowy powiększył się do kwoty 507,100 zł.

Wkłady instytucyj Związku Emerytów wynosiły 3.295,218 zł.

W roku tym stan pożyczek udzielonych członkom wynosił kwotę 1.387,000 zł

a mianowicie:

na stworzenie warsztatów pracy	410,000 zł
na ogrodnictwo, pszczelnictwo itp.	190,000 zł
na remont mieszkań	145,000 zł
na inne potrzeby gospodarcze	287,000 zł
na wypadki losowe	175,000 zł
na urządzenia przedsięb. handl.	180,000 zł
Pożyczkobiorcy spłacili w ciągu roku	812,074 zł

Czysty zysk wyniósł kwotę 54,141 zł a po pokryciu straty z roku 1947 pozostała nadwyżka w kwocie 3,793 zł, którą mocą uchwały Walnego Zebrania przelano jako przychód na rok następny.

Bilans za rok 1949 przedstawia się jak następuje:

W roku 1949 stan członków wynosił pod koniec grudnia 199 osób.

Stan udziałów wzrósł do kwoty	368,800 zł
fundusz zasobowy do kwoty	514,623 zł
wkłady Okręgowego Związku i jego instytucyj wynosiły w tym roku	3.439,246 zł
Pożyczki u pożyczkobiorc. wynosiły	2.197,000 zł
Z dawnych pożyczek spłacili pożyczkobiorcy	1.327.445 zł
Czysty zysk wyniósł	40,030 zł

koszty handlowe kwotę 142,963 zł, w której mieści się wynagrodzenie księgowego, opłata do Ubezpieczalni Społecznej, koszty telefonu, korespondencji, papieru, druków, ksiąg handlowych, portoriów itp.

Przeprowadzona przez Komisję Rewizyjną Rady Nadzorczej rewizja nie wykazała poważniejszych usterek.

Twierdzenie poprzedniego Zarządu, że Spółdzielnia ulegnie likwidacji i że dlatego nie przyjmuje się nowych członków ani nie udziela się dalszych pożyczek okazało się nieuzasadnione, gdyż według pisma z dnia 21 czerwca 1950 Powszechnej Kasy Oszczędności w Warszawie L. dz. DO/WKP/7/50 Spółdzielnia Oszczędnościowo-Pożyczkowa Emerytów Państwowych w Poznaniu nie została umieszczona przez Ministerstwo Finansów w wykazie Spółdzielni przeznaczonych do likwidacji ogłoszonym w Monitorze Polskim z dnia 13 czerwca 1950 r. Nr A 67, poz. 793), wobec czego spółdzielnia może nadal działać normalnie.

Preliminarz budżetowy na rok 1950 przedstawia się jak następuje:

W dochodach preliminowano odsetki od udzielonych pożyczek w sumie 2.000,000 zł na kwotę	200,000 zł
2% na koszty administracyjne	40,000 zł
razem dochód na	240,000 zł
Wydatki:	
Odsetki od wkładów za wymówienie na	750 zł
Odsetki od funduszu zasobowego 3% od 516,000 zł	15,480 zł
razem	16,230 zł
Koszty prowadzenia: jak wynagrodzenie księgowego, ubezpieczenia społeczne, opłaty do Związku Rewizyjnego, podatek obrotowy, ogłoszenia, fundusz akcji socjalnej, materiały piśmienne, wydatki na cele społeczne itp.	219,500 zł
razem wydatki	235,730 zł
Przewidziana nadwyżka	4,270 zł

Poznań, dnia 24 września 1950 r.

Za Zarząd Spółdzielni:

(—) Kaszkowiak (—) Młynarczyk

Listy z Kraju

Kraków: Dnia 3 września rb. odbyło się Walne Zebranie członków Związku Emerytów Państwowych, Samorządowych i Instytucji Prawa Publicznego w Krakowie.

Prezesem Związku wybrany został Ob. Dr Tadeusz Spiss, w skład Zarządu weszli Ob. Ob. Burzymowski Ludwik jako skarbnik, Jarosz Franciszek jako zastępca skarbnika, Jaworski Roman jako I. wiceprezes, Mgr Łodyński Włodzimierz jako sekretarz, Nowakowski Władysław - zastępca sekretarza, Dr Rogosz Jakub jako II wiceprezes i Winkler Konrad.

Na Walnym Zebraniu zapadła uchwała wyrównania składek członkowskich do Związku Zrzeszeń od dnia 1 sierpnia 1949 oraz podwyższenia tych składek do kwoty 4 zł od członka.

Warszawa. Nasze ostatnie Walne Zebranie odbyło się przy licznym udziale członków. Zagaił je prezes Dobrzyński, odczytał porządek obrad i złożył sprawozdanie z dotychczasowych czynności Zarządu oraz z swojej działalności na stanowisku prezesa, dzięki której emeryci warszawscy bardzo wiele skorzystali a w końcu w gorących słowach przedstawił konieczność podwyższenia opłat do Związku Zrzeszeń, którego budżet z powodu zawieszenia emerytur poważnej części członków znacznie został uszczuplony.

Przemówienie Prezesa wywarło natychmiastowy skutek a zwłaszcza po silnym poparciu przez Ob. Ob. Początka i Rabińską, znanych i ofiarnych działaczy społecznych na terenie naszego warszawskiego Związku.

Nie szczędząc pochwał dla działalności Związku Zrzeszeń zalecili oni natychmiastową zbiórkę na sali, która dała nadspodziewany wynik, gdyż oprócz uchwalenia podwyższenia składek do Związku zebrano na fundusz prasowy 3.675 zł, które przekazano Redakcji „Emeryta" w Poznaniu.

Państwowy Zakład Emerytalny wydał osobom pobierającym zaopatrzenia z tytułu szczególnych zasług położonych dla kraju, legitymacje uprawniające do bezpłatnej pomocy lekarskiej. Sprawiedliwości stało się zatem zadość, gdyż osoby te a więc weterani powstań narodowych i wdowy po nich nie korzystali dotychczas z takiej pomocy.

Nowa-Sól. Emeryci tutejsi, którym zawieszono emerytury z dniem 1 maja, wzgl. 1 września 1949 r. żalą się, że Komisja Weryfikacyjna, mimo upływu kilku miesięcy od terminu ustnych rozpraw nie uwiadomiła ich dotychczas o wyniku postępowania weryfikacyjnego. Żyją oni w bardzo ciężkich warunkach, zdani na miłosierdzie ludzkie i czekają na przywrócenie praw emerytalnych, zwłaszcza, że nie poczuwają się do czynów wskazanych w ustawie z dnia 1 lipca 1949, jako stanowiących podstawę do pozbawienia tych praw.

Stosując się do uchwał powziętych na Walnym Zebraniu członków wnieśliśmy stosowny memoriał do Władz Państwowych i przypuszczamy, że odniesie on skutek.

Malinówka: Równocześnie przesyłam czekiem pocztowym kwotę 340 zł a to: 240 złotych na książkę pt. „Niemiecki Nalot" a 100 zł na fundusz prasowy.

Donoszę, że otrzymałem emeryturę z powrotem **i zaległości od 1 maja 1949 do 1 września 1950 r.** po 3 tysiące miesięcznie. Przeszeregowanie i obliczenie jeszcze w toku. Zwrócono mi także legitymcaję kolejową. Tylko nowego dekretu nie otrzymałem jeszcze. Bardzo się tym faktem ucieszyłem i z radością o tym donoszę. W jednym z ostatnich numerów „Emeryta" wyczytałem, że do Redakcji piszą tylko ci emeryci, którym odmówiono emerytury, a z tych, co emerytury dostali nikt się nie pochwalił. Dlatego ja pospieszyłem z tą wiadomością i myślę, że może będę jednym z pierwszych co się z tą wiadomością zgłoslli.

Kończac przesyłam Szanownemu Panu Prezesowi Gizelli serdeczne podziękowanie za Jego pracę i staranie o poprawę bytu emerytów. Całej Redakcji „Emeryta" przesyłam serdeczne pozdrowienia.

Poprzednio przesłałem czekiem P. K. O. kwotę 150 zł a to 120 zł jako prenumerata za IV kwartał a 30 zł dopłatę do III kwartału.

Łączę serdeczne pozdrowienia dla Wszystkich Kolegów Emerytów i Prenumeratorów „Emeryta".

Szkoda tylko, że ich tak dużo luzem chodzi — nie należą do Związku ani nie prenumerują „Emeryta" ale to są przeważnie ci, którym się nieźle powodzi.

(—) Jan Augustyn, em. st. przod. P. P. zam. w Malinówce p/Haczów n/W pow. Brzozów.

Prosimy o zasilenie funduszu prasowego!

Odpowiedzi Redakcji

Dla wszystkich Czytelników: Kochani Czytelnicy i Prenumeratorzy! Cieszy nas niezmiernie, że tak licznie i z takim zaufaniem zwracacie się do Redakcji po najrozmaitsze informacje w najróżniejszych dziedzinach a szczególnie w sprawach emerytalnych własnych i Waszych znajomych. Służymy wszystkim natychmiastowymi wyjaśnieniami o ile dadzą się one zaraz załatwić, najczęściej jednak dzieje się tak, że w takich zapytaniach brak rzeczy najważniejszych, jak wiek, władza, przy której dany osobnik służył, ile lat zaliczono mu do emerytury, stopień służbowy, w którym przeniesiony został na emeryturę, wysokość pobieranego obecnie zaopatrzenia itp. zasadnicze okoliczności konieczne do udzielenia żądanych informacyj. Poza tym piszcie Kochani wyraźnie, tak by pismo Wasze dało się odczytać, podawajcie dokładny adres i dołączajcie znaczki na odpowiedź, o ile Wam się spieszy, inaczej odpowiedź ogłoszona będzie w „Emerycie", ale nie możemy ściśle oznaczyć, czy w najbliższym numerze.

Związek Emerytów w Krakowie: Cieszymy się niezmiernie z powodu zmiany stosunków w tamtejszym Związku. Nowemu Zarządowi życzymy powodzenia w zamierzonych pracach a znając fachowość i pracowitość przeważnej części członków obecnego Zarządu wierzymy, że uda mu się wkrótce pokonać wszystkie trudności i doprowadzić krakowski Związek do rozkwitu jakim szczycił się przed wybuchem wojny.

Szczęść Boże!

Ob. Jan Cieśliński: Propozycyj przewiezienia własnych pasiek do Schroniska w Kamieniu mieliśmy więcej. Żałujemy, że nie nadchodziły one przy zbliżaniu się wiosny, ale obecnie pod zimę, kiedy nie pora ani na przewóz ani na pożytek. — Nie przypuszczamy, że po wypompowaniu miodu chcecie nam narzucić obowiązek podkarmiania pszczół przez zimę, z drugiej strony nie możemy zgodzić się z przekonaniem, iż pełne ule z należytym zapasem miodu do przetrwania zimy dadzą się łatwo przewieźć w obecnym czasie.

Za wyjątkiem powyższych zastrzeżeń, — jeżeli uważacie, że lepiej obecnie ulokować pszczoły na właściwym miejscu, tak, by zaraz od wczesnej wiosny mogły pracować i jeżeli mimo wszystko zdecyduje się Ob. na przewiezienie pszczół obecnie, koszta przewozu zwróci Schronisko.

Ob. Michałowski Julian: Ażeby dać należytą odpowiedź chcielibyśmy wiedzieć jak wysoką emeryturę pobiera ów osobnik, musi on przedłożyć osobiste podanie z życiorysem i wypełnić załączoną deklarację, poczym dopiero po rozważeniu wszystkich danych może otrzymać skierowanie do Schroniska w Kamieniu-Wielkim pow. Gorzów Wlkp.

Zaznaczamy przytem, że na osobny pokój liczyć nie może, gdyż w pokojach mieści się zazwyczaj 3 do 4 osoby.

Ob. Morzyński Józef: Powołując się na ustawę zamieszczoną w Nr 15/16 „Emeryta" z dnia 15 sierpnia b. r. o zniesieniu sankcji karnych odnośnie do tych misezkańców Ziem Zachodnich, którzy zmuszeni byli przez okupanta do przyjęcia narodowej listy niemieckiej powinien Obywatel wnieść do Państwowego Zakładu Emerytalnego prośbę o przywrócenie praw emerytalnych i do prośby dołączyć zaświadczenie miejscowej wzgl. powiatowej Rady Narodowej o lojalności Obywatela za czasów okupacji i o przymusie stosowanym przez okupanta do przyjęcia narodowej listy niemieckiej na tamtejszym terenie.

O ile podanie nie odniosłoby skutku, może żona Obywatela wnieść do Komisji Weryfikacyjnej prośbę o wyjednanie w Ministerstwie Finansów dla niej zasiłku emerytalnego, przysługującego po myśli art. 22 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r.

Ob. Ciechowski Wacław: O ile władza, przy której Obywatel pełni służbę chce Obywatela reaktywować wzgl. przyjąć Obywatela na stały etat z zaliczeniem służby poprzedniej, należy na to się zgodzić, gdyż w każdym razie reaktywowanie pociąga za sobą zaliczenie przepracowanych lat w charakterze kontraktowym do emerytury a w takim razie po spensjonowaniu ponownym emerytura ta będzie znacznie wyższa, natomiast służba kontraktowa emeryta do wysługi emerytalnej nie może być zaliczona.

Ob. Michał Szczuciński: W „Emerycie" Nr 13 z dnia 1 lipca br. podaliśmy dokładnie ile i z jakiego źródła winni pobierać emeryci zasiłek na dzieci uczęszczające do szkoły. Wymieniliśmy wyraźnie, że dodatku na dzieci nie można pobierać z 2 stron, wskutek czego emeryci niepracujący pobierają dodatek ten z Państwowego Zakładu Emerytalnego, natomiast zatrudnieni otrzymują dodatek na dzieci z miejsca pracy.

Komunikaty

Wszystkim zapytującym o skutki memoriałów wysłanych do Władz Naczelnych odnośnie postępowania weryfikacyjnego podajemy otrzymaną w ostatnich dniach następującą odpowiedź:

Prezydium Rady Ministrów
Gabinet Prezesa Rady Ministrów

Warszawa, dn. 12. 9. 1950.

Do Związku Polsk. Zrzesz. Emer. Państw. i Wojskowych

Poznań
ul. Limanowskiego 11

Sprawa weryfikacji

Zawiadamia się, że pismo w wymienionej sprawie przesłano do załatwienia według właściwości Komisji Weryfikacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów.

Wicedyrektor Gabinetu Prezesa Rady Ministrów
mgr M. Kowalik.

Związek Polskich Zrzeszeń Emerytalnych podaje do wiadomości, iż z powodu wprowadzenia wolnego handlu na wszystkie artykuły pierwszej potrzeby Związek nie może w tym roku zajmować się wyjednywaniem jakichkolwiek przydziałów a więc również ziemniaków i węgla opałowego.

Oile w niektórych miastach istnieje możność przyjścia członkom z pomocą w tych sprawach, winny miejscowe Zarządy Zrzeszeń czynić to w własnym zakresie.

Do wszystkich Zrzeszeń: Z chęcią zamieścimy Wasze komunikaty o terminie Walnych Zebrań, o zarządzeniach dla Waszych członków itp., o ile nadeślecie je wczas, tak by mogły być ogłoszone w najbliższym numerze a to do numeru z pierwszego do dnia 22, do numeru z 15, do dnia 6 każdego miesiąca.

Od Administracji

W numerze 12-tym Emeryta z dnia 15 czerwca br. na stronie 4-tej zawiadomiliśmy abonentów, że z dniem 1 lipca br. prenumerata kwartalna podwyższona zostaje z 90 zł na 120 zł, podając powody które zmusiły Redakcję do tego kroku.

Niestety niektóre Związki jak i również poszczególni abonenci nieprzyjęli apelu Prezesa Związku Zrzeszeń Emerytalnych do wiadomości i nadsyłają nadal prenumeratę za III i IV kwartał po 90 zł zamiast 120 zł. nie dopłacają zaległych różnic należnych do wyrównania podwyższonej prenumeraty.

Prosimy zainteresowanych, o uregulowanie zaległości, by nie spowodować przerwy w wysyłce czasopisma.

P. Tosio, Lublin: Prenumerata zapłacona do końca br.

P. Jędrzejewski, Żarnów: Prenumerata na rok 1950 zapłacona, na dobro na rok 1951 pozostało 180 zł.

P. Banach, Wadowice: Dopłata za III i IV kwartał br. zalega w wysokości 240 zł od 4 prenumeratorów. Abonament od 1. VII. br. wynosi 120 zł a nie 90 zł.

P. Hordyj, Niebylec: Proszę czytać dokładnie Emeryta, w numerze 14-tym podaliśmy do wiadomości, że numer na 1-go sierpnia nie ukaże się. Nr 15/16 z dnia 15. VIII. wysłaliśmy Panu 9. VIII. br.

P. Bibówna, Myślenice: Dopłata do rocznej prenumeraty wynosi 60 zł plus 10 zł za zmianę adresu razem 70 zł.

P. Ostrowski, Nysa: Nr 15/16 wysłano 9. VIII. br. — reklamacji po miesiącu nie możemy uwzględnić.

P. Nieć, Gniezno: Składki członkowskie należy przekazywać na konto V-1294/113 Okręgowy Związek Emerytów Poznań.

P. Ihnatowicz, Zespół Kujawy: Na odcinku czeku PKO. z dnia 17. VII. br. zaznaczył Pan, że o zmianei adresu zgłosi osobno od 15. 8. br. czego jednak Pan nie uczynił, wobec czego wysyłano Emeryta na stary niezmieniony adres.

Sprawozdanie Skarbnika

W Administracji naszej złożyli na Fundusz Prasowy: p. Żurawska Wanda, Katowice 100,— zł; p. Mazepa Jan, Oświęcim 200,— zł; p. Bereza Stefan, Mnichowice 100,— zł; p. Kuczewska Eugenia, Warszawa 50,— zł; p. Ingram Janina, Poznań 200,— zł; p. Serednicka Julia Karolina, Wieleń n/N. 200,— zł; p. Rutkowska Eugenia, Poznań 100,— zł; p. Staniszewski Kazimierz, Poznań 200,— zł. p. Zaprzał Władysław, Buszków-Jabłówko 100,— zł; p. Nowak Henryka, Bojanowo 1.000,— zł; Chcemy by „Emeryt" istniał a Prezes Ob. Gizella zdrowym był.., Związek Emerytów Państwowych Gliwice J. F. 100,— zł; p. Milówka Franciszek, Kraków 70,— zł; p. Kumoń Antoni, Katowice 60,— zł; p. Grigorjew Mikołaj, Garwolin 100,— zł; p. Nieć Adam, Gniezno 160,— zł; p. Bem Zofia, Poznań 13, 100,— zł; p. Schwarz Jan, Poznań 500,— zł; p. Buczkowski Leonard, Poznań 40,— zł; p. Bukietyński Stanisław, Bielsko 100,— zł. p. Dyczka Aleksander, Bielsko 75,— zł; p. Wacowski Stanisław, Będzin 100,— zł; p. Pecak Ignacy 50,— zł; p. Bielewicz Antoni 50,— zł; p. Furman Tadeusz, Kraków 200,— zł; p. Trepka Władysław, Biała Krak. 50,— zł; p. Harynek Jan, Maków Podh. 60,— zł; p. Śnieżek Julian, Kraków 50,— zł; p. Szmejl Artur, Rzepin 80,— zł. p. Bietzk Jan, Rumia 80,— zł; p. Karasiewicz, Lipno 80,— zł; p. Kasprzycki Feliks, Wola Wiaderna 100,— zł; p. Kalkstein Kazimierz, Wrocław 200,— zł; p. Sowa Jadwiga, Poznań, Lodowa 34, 140,— zł; p. Piszczałkowa Stanisława, Poznań 200,— zł; p. Gabrych Bolesław, Chojnice 100,— zł, p. Simon Kazimierz, Biała Krak. 940,— zł; p. Brzezińska Wilhelmina, Kraków 60,— zł; p. Szymonek Franciszek, Oświęcim 540,— zł; p. Jaszyński Józef, Żywiec 100,— zł; p. Kromczyński St. Opalenica 50,— zł. p. Wysiński Bernard, Wągrowiec 50,— zł; p. Owczarek Zofia, Wągrowiec 50,— zł;p. Antkowiak Jan, Czarnków 45,— zł; p. Zieliński St., Romalin 70,— zł; p Krzesiński Aleksander, Bardo Śl. 80,— zł; p. Serwacki Michał, Ulanów 50,— zł; p. Juszczak Bonawentura, Wrocław 80,— zł; p. Trzeciak Jan, Białystok 80,— zł; p. Kaliciński Adolf, Piotrkowice 50,— zł; p. Nowicki Szymon, Ełk 80,— zł. p. Sawicz Józef, Olsztyn 50,— zł; p. Bańkowski Józef, Bielawa D/Śl. 45,— zł; p Mitręga Jan, Pokój 150,— zł; p. Konował Michał, Brzozowiec Kamień 80,—zł; p. Kronmark Józef, Bielsko 540,— zł; Ks. Drewniak, Dąbrówka Mała 50,— zł; p. Majkowski Stanisław, Kielce 960,— zł; p. Jezierska Anna, Poznań 100,— zł; p. Brzyski Ludwik, Piła 120,— zł; p. Dąbrowiecki Antoni, Gdańsk 150,— zł. p. Nowak Jan, Będzin 500,— zł; p. Arcimowicz Konstancja, Toruń 20,— zł; p. Klinowiecki Ignacy, Głogów 90,— zł; p. Burtowy Mikołaj, Poznań 50,— zł; p Wachowska Stefania, Lębork 350,— zł; p. Pawlik Grzegorz, Krosno 100,— zł; p. Sywula Jan, Ostróda 100,— zł; p. Sywula Józefa, Ostróda 100,— zł; p. Franek Jan, Katowice 200,— zł; p. Niedzielski Kazimierz, Krosno 80,— zł; p. Wojnarowska Maria, Krosno 90,— zł; p. Woinar Monika, Korczyna 91 — 100,— zł; p. Schuttera Otto, Oświęcim 380,— zł. p. Grodzicki Bolesław, Sejny 80,— zł; p Plichta Józefa, Gdańsk-Wrzeszcz 80,— zł; p. Cetnarowicz Stanisław, Strzelce Kraj. 30,— zł; p. Duda Paweł, Chorzów 1 — 45,— zł; p. Zasztowt Witold, Gorzów Wlkp. 150,— zł; p. Bendziński Piotr, Trąbczyn 50,— zł; p. Zieliński Stanisław, Sosnówka 90,— zł; p. Pucek Bronisław, Dębina 175,— zł; Związek Emerytów Państwowych, Wejherowo 1.000,— zł; Związek Emerytów Państwowych, Rabka 1.000,— zł; p. Bakowski Paweł, Gdynia 40,— zł. p. Marcin Kazimiera, Krzeszowice 90,— zł; p. Narzyński Brunon, Toruń 50,— zł; Związek Emerytów Państwowych, Rypin VIII/50 108,— zł; p. Dobrowolska Sabina, Częstochowa 340,— zł; p. Chmiel Wojciech, Bielsko 50,— zł; p. Oprzalski Wojciech, Kołobrzeg-Złotowo 80,— zł; p. Bartoszewicz Albertyna, Łuków 120,— zł; p. Koczaj Maria, Wrocław 130,— zł; p. Ratajska Bronisława, Grodków 160,— zł; p. Poradowska Aniela, Chełmno 60,— zł; p. Patkowska Helena, Luboń-Śląski 140,— zł. Składam staropolskie Bóg zapłać Czcigodnemu p prezesowi i życzę rychłego powrotu do zdrowia wdzięczna (—) Patkowska p. Szutwa Antoni, Głuchołazy 200,— zł; p. Michalczyk Feliks, Nowe Wapno 80,— zł; p. Światłowska Wiktoria, Poznań 100,— zł; p. Boczar Józef, Zielona Góra 1.000,— zł; p. Dmowski Wiktor, Legionowo 100,— zł; p. Cabajowa Antonina, Garwolin 145,— zł; p. Bukowski Ksawery, Garwolin 100,— zł; p. Czecn Maria, Garwolin 100,— zł; p. Zając Franciszek, Garwolin 100,— zł; p Nowakowski Władysław, Sławno 100,— zł; p. Jegorow, Gdańsk-Wrzeszcz 150,— zł. p. Wilhelmi Zygmunt, Gorzeń-Górny 30,— zł; Okręg. Związek Emerytów Państwowych, Tarnów 3.000,— zł; p. Madej Jan, prez. Zw. Em. Państwowych, Tarnów 1.000,— zł; p Zeman Franciszka, Tarnów 500,— zł; dodatkowy datek na Fundusz Prasowy ze „Złotych Godów" (—) Madej ..... p. Lechowicz Franciszek, Kraków 75,— zł; p. Graff Julian, Tarnów 200,— zł; p. Mirecki Dominik, Racławice 500,— zł; p. Rogala Józef, Kolbuszowa 80.— zł; p Chrościński Wincenty, Głogów 150,— zł; p. Jasiński Paweł, Pruszków 150,— zł; p. Tosio Otylia, Lublin 150,— zł. p. Kącki Józef, Rozięcin 100,— zł; p. Wirska Wanda, Bydgoszcz 100,— zł; p. Bobaryko Władysław, Koszalin 170,— zł; p. Błaszak Michał, Rembertów 230,— zł.

TREŚĆ NUMERU:

Nakład : własność Okręgowego Związku Emerytów Państw. w Poznaniu — Red. odpow.: Bronisław Baron, Poznań, ul. Młyńska 5. — P. Z. G. Poznań, Strzałowa 2a — 1119 — 5000 — IX. 50 — K - 1-11438